

πτομαι, καὶ δὲν ἡμπορῷ νὰ τὸ ἐννοήσω. Αφ' οὗ ἀπέθανεν ἡ καρδία μου, ἀπέθανα βεβαιώς καὶ ἐγώ. Διατὶ λοιπὸν δὲν μὲ θάπτουν; Διατὶ μ' ἀφένουν νὰ περιφέρωμαι ζῶν νεκρός; Δὲν ἡξεύρουν, δὲν ἐννοῦν πόσον εἶναι ὁδυνηρόν; Ἡ μήπως πρέπει νὰ εἴμαι πλούσιος διὰ ν' ἀγοράσω καὶ τοῦ τάφου τὴν ἱσυχίαν;

Αἱ λέξεις αὗται μοὶ ἐσπάραττον τὴν καρδίαν· δι' ὃ καὶ θέλων νὰ συντέμω τὸν καὶ δὲν ἔμε καὶ διὰ τὸν δυστυχῆ ἀναμφιθόλως ἐκεῖνον θλιβερὸν τοῦτον διάλογον, ἡγέρθην, καὶ σφίγξας σιωπηλῶς τὴν χειρά του, ἀνέβην εἰς τὸ ζῶν μου, καὶ ἐστράφην πρὸς τὰ ὅπισα, περίλυπος· ὅτι τὸν ἐγκατέλειπον ἐν τοι- αύτῃ τοῦ πνεύματος καταστάσει, ἀλλ' ἐννοῶν ὅτι οὐδὲν ἐδυνάμην τότε πρὸς ἀνακούψισν του, καὶ ἐ- πιφυλαττόμενος κατόπιν νὰ σκεφθῶ τί ἐνεδέχετο νὰ γείνη ὑπὲρ αὐτοῦ. Μόλις ὅμως ὀλίγαν προύχω- ρυσα, καὶ, στρέψας τὴν κεφαλὴν, τὸν εἶδα ὅτι ἐν σιωπῇ μὲ παρηκολούθει, ὡς τὸ κυνάριον ἀκολουθεῖ τὸν δεσπότην του, καὶ βραδύνας τὸ βῆμα, τὸν ἀ- φῆκα νὰ μὲ πλησιάσῃ, καὶ συνέδεσα πάλιν μετ' αὐ- τοῦ ὄμιλίαν, προσπαθῶν ὅτε μὲν νὰ τὸν παραμυθῶ, ὅτε δὲ ν' ἀρυθῶ ἀκριβεστέρας περὶ αὐτοῦ πληρο- φορίας, ἀς νὰ μεταλλεύσω ποτὲ πρὸς ὄφελός του. Ἀλλὰ μετὰ λύπης μου παρετήρησα ὅτι ἡ ἀχλὺς εἴχεν αὖθις πυκνωθῆ ἐπὶ τοῦ νοός του, καὶ μόνον ὅταν ἐλαφρῶς καὶ ἐπιτηδείως κατώρθουν νὰ θέξω τὴν χορδὴν τῆς καρδίας του, τότε παροδική τις ἀκτὶς ἀνέτελλεν ἐν τῇ διανοίᾳ του, καὶ ὡς ἀστρα- πὴ ἔλαμπε καὶ ἐσθήνετο. Ωστε καθ' ὅλην τὴν ὁ- δοιπορίαν, ἥτις περὶ τὴν μίαν διήρκεσεν ὕραν, πολ- λάκις μὲν νομίζω ὅτι κατώρθωσα νὰ σταλάξω στα- γύνας τινὰς παρηγορίας εἰς τὴν ἀλγοῦσαν ψυχήν του, πολλάκις ν' ἀναβιθάσω πραύνοντα δάκρυα εἰς τοὺς ὄφθαλμούς του, ἀλλ' ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν οὐδὲν περαιτέρω κατώρθωσα νὰ ἔξαριθώσω. Ὅταν δ' ἐ- φύσασα εἰς τὸ μοναστήριον, ἡρώτησα τὸν ἀνθρώπον εἰς ὃν ἀπέδωκα τὸ ὑποζύγιον, τί γνωρίζει περὶ τοῦ παράφρονος· ἀλλ' οὕτος οὐδὲν ἄλλο ἤξευρεν, ἐκτὸς ὅτι εἶναι ὁ μουρλὸς τοῦ μοναστηρίου. Ἀπετάθην μετὰ ταῦτα εἰς ἔνα τῶν μοναχῶν, ὅστις καὶ αὐ- τὸς μοὶ εἶπε γελῶν, ὅτι τὸν ὀνομάζουσιν εἰς τὸ μοναστήριον τὸν μουρλὸν, ἢ καὶ τὸν σχύλ.λοκ τοῦ μοναστηρίου· ὅτι εἶναι ἐντελῶς εἰς βάρος τοῦ κοι- νοῦσιου, ὄκνηρός, μὴ ἐργαζόμενος χωρὶς ξύλου, ἀλλὰ πάντοτε χάσκων καὶ λέγων στίχους ἢ ἄλλας ἀνοη- σίας· ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἑγαύμενος, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκοιμάτο μετὰ τὸ ἄριστον, περισσό- τερα περὶ αὐτοῦ δὲν εἶγι δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ,

διότι τὸν μουρλὸν εἶχε φέρει εἰς Ἀθηνῶν ὁ προκά- τοχος τοῦ Ἡγουμένου τούτου, ἀποδιώσας ἔκτοτε. Βλέπων ἐπομένως ὅτι ἐματαιοπόνουν ζητῶν ἐνταῦ- θα πληροφορίας, παρεκάλεσα τὸν ἄγιον πατέρα νὰ συστήσῃ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς φιλάνθρωπον καὶ χρι- στιανικὴν συμπεριφορὰν πρὸς τὸ δυστυχὲς τοῦτο πλάσμα, τὸ ἐγκαταλειμμένον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔδωκα ὅληγα τινὰ κερμά- τια πρὸς περιθαλψίν αὐτοῦ, προσθεῖς ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μου εἰς Ἀθήνας θέλω φροντίσει νὰ βελ- τιώσω τὴν τύχην του.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

ΑΔ. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

—*—

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΟΥΜΒΟΛΔΟΣ.

Πᾶσα μεγαλοφύΐα, εἰς οἵονδήποτε κλάδον καὶ ἀν- ἀνήκει, ἔχει δικαίωμα πολιτογραφήσεως εἰς τὴν σει- ρὰν τῶν βιογραφιῶν τῆς Χρυσαλίδος. Μετὰ τὸν βίον τοῦ Μυτσά, τοῦ Βελλίνη, τοῦ Βερνέ, τοῦ Σα- τωρίαν, διηγούμενα σήμερον τὸν βίον τοῦ Ούμβολ- δου. Μετὰ τὸν ποιητὴν τοῦ ὄποιου οἱ στίχοι μᾶς ἔβαυκαλίσαν καὶ ἀπεκοίμισαν τὰ δεινά μας, μετὰ τὸν μουσικὸν τοῦ ὄποιου ἡ ψυχὴ ἀνέλυσεν εἰς ἀρ- μονίαν, μετὰ τὸν ζωγράφον τοῦ ὄποιου ἡ γραφὶς ἔθελε τὰ ἐκθαμβαῖ σύμματά μας, ἥλθεν ἡ σειρὰ τοῦ σοφαροῦ ἐπιστήμονος, τοῦ βαθέος φιλοσόφου, τοῦ ἀκαμάτου περιηγητοῦ ὅστις ἐδόξασε τὴν Πρωσσίαν.

Ο βαρῶνος Αλέξανδρος Ούμβολδος, γόνος ἀρ- γαίας καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ἐγεννήθη εἰς Βερο- λίνον τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1769. Ο πατέρος του ταγ- ματάρχης τοῦ πρωστικοῦ στρατοῦ, ἐπέστησε πολὺ τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τοῦ παιδὸς, καὶ ἡ πρώτη του ἀνατροφὴ ὑπῆρξε λίαν ἐπιμεμελημένη ὁ οἰκογενεια- κὸς φίλος Κάμπης, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Νέον Ρομ- βιοῶνος, τῆς Αρακαλύψεως τῆς Αμερικῆς, καὶ τόσων ἄλλων μαγευτικῶν συγγραμμάτων, τὰ ὄποια θὰ θέλγωσιν ἐπ' αἰδῶνας τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, διεύ- θυνε τὰς πρώτας τοῦ Ούμβολδου σπουδάς· ἡ πολυ- μάθεια καὶ ἡ εύφυΐα του καθίστων τὴν μάθησιν ἐπαγγελίαν εἰς τὸν παιδία καὶ τῷ ἐνέβαλλον τὴν ἀ- κόρεστον ἐκείνην ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ἡ ὅποια ὑπῆρξε κυρία αἰτία τῆς δοξῆς του.

Διαμείνας ἔτη τινὰ εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς Φραγκφόρτης, μετέβη μετὰ ταῦ- τα εἰς τὴν Γοτίγγην, ὅπου συνεδέθη διὰ στενῆς φε- λίας μετὰ τοῦ Γεωργίου Φόρτερ, ὅστις εἶχε συν-

θεύσει τὸν πλοίαρχον Κούκ εἰς τὸ δεύτερον αὐτοῦ ταξείδιον πέριξ τοῦ κόσμου· οὗτος διὰ τῶν συνομιλιῶν του ἤναψεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Οὐμβόλδου ἀκόρεστον ἔρωτα πρὸς τὰς περιηγήσεις, καὶ ἤρχισαν ἀμφότεροι δυσχολούμενοι ἀπὸ κοινοῦ εἰς σπουδὰς ἐπιστημονικὰς, ἀναπόθευκτον ἐφόδιον πρὸς μαχηρυὰς περιηγῆσεις.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός του (1796) ἐπώ-

χίας της Βενζουέλης, και ἐπλευσαν ἐπὶ ἔδδομήκοντα πέντε ὅλας ἡμέρας διὰ δερματίνης λέμβου ἵνδικῆς, τὸν ἀκάθεκτον ποταμὸν Ὀρενόκον, ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀγορούραν ὅπου ἀνεπαύθησαν καὶ ἐσημείωσαν τὰς παρατηρήσεις των, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν πολύτιμοι διὰ τὴν ἐπιστήμην. Διέτρεξαν ἐπειτα ὄλοκληρου τὴν Ἀμερικὴν, διέπλευσαν ὅλους τοὺς ποταμοὺς καὶ ἀνέδησαν εἰς τὰ ὑψηλότερα ὅρη, ιδίως δὲ εἰς τὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΟΥΜΒΟΛΔΟΣ

λησε τὰ κτήματά του καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ
τὸ πρῶτόν του ἔρευνητικὸν ταξείδιον. Γνωστὸς ἦδη
ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τῶν πρώτων του ἔργων, μετέ-
θη πρὸς ἀγορὰν χρησίμων τινῶν ἀστρονομικῶν ὄρ-
γάνων εἰς Παρισίους, ὅπου οἱ σοφοὶ τῆς ἐποχῆς ἐ-
κείνης τὸν ὑπεδέχθησαν εὔμενῶς, καὶ εἰς Μα-
δρίτην ὅπου ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἀδειαν
νὰ ἐπισκεψῇ τὰς ισπανικὰς ἀποικίας καὶ νὰ κάμη
ὅλας τὰς παρατηρήσεις ὃσας ἥθελε κρίνει ἀναγκαῖας.
- Ἰπὸ τοὺς αἰσιοὺς αὐτοὺς οἰώνους, ἀπέπλευσε τὴν
5 Ιουνίου 1799 ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Καρούνης φέ-
ρων μετ' ἔαυτοῦ ως συνταξιδιώτην τὸν Κύριον Αι-
μέ Bonplan, νέον ἐπιστήμονα, διν εἶχε γνωρίσει
εἰς Παρισίους, καὶ ὅστις συμμετέσχε τῶν ἔργων,
τῶν κινδύνων, καὶ τῆς δόξης τοῦ Οὐμβόλδου. Οἱ
δύο περιηγηταὶ, ἀφοῦ περιέτρεξαν πάσας τὰς ἐπαρ-

Κιμποράγον, εἰς ὃν τὸ ὄποιον ὅδεις περιηγητής
ἔως τότε εἶχε τολμήσει νὰ φθάσῃ. Έκεῖ ἐν τῷ μέ-
σῳ τῶν βασάνων ἀς τοῖς ἐπροξένει τὸ ἀνυπόφορον
ψυχος, ἔκαμαν ἡσύχως τὰς ἀναγκαίας παρατηρή-
σεις καὶ δὲν κατέβησαν εἰμὴ ὅταν ἔλαθον τὰς κα-
ταμετοήσεις ὃν είχον ἀνάγκην.

Μετὰ δὲ ἑτῶν συνεχεῖς σχεδὸν πλανήσεις, ὁ Οὐμ-
βόλδος ἐπέζερψεν εἰς τὴν Εὐρώπην φέρων μεθ' ἔαυ-
του πλουσιωτάτας καὶ παντοειδεῖς συλλογὰς, ἃς
εἶχε συλλέξει μετ' ἀπιστεύτου ἐπιμονῆς καὶ ἐπιμε-
λείας· ἀλλ' ὁ χυριώτερος αὐτοῦ πλοῦτος ἦτον αἱ
ἐπιστημονικαὶ ἀνακαλύψεις ἃς εἶχε κάμει, αἱ σπου-
δαῖαι παρατηρήσεις ἃς εἶχεν ἔξακριθσει καὶ ἴδιως
τὰ πολύτιμα αὐτοῦ χειρόγραφα, τῶν ὅποιών τὴν
τύπωσιν ἐπεγείρησεν ἀμαρτίας φθάσας εἰς Παρισίους.
Περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1807 ἐδημοσιεύθη εἰς δύο

μεγάλους τόμους τὸ κολοσσιαῖον αὐτοῦ σύγγραμμα, Περιηγήσεις εἰς τὰς περὶ τὸν Ἰσημερινὸν χώρας τοῦ νέου κόσμου ὑπὸ τῶν KK. Οὐμβόλδου καὶ Aimé Bonplan, ἐν ἑκατὸν μνημείων τῆς ἐπιστήμης κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Τὸ μέγα αὐτὸ σύγγραμμα, οὗ μέρος μὲν συνεγράφη λατινιστὶ, μέρος δὲ γαλλιστὶ, διαιρεῖται εἰς ἑξ μέρη, πραγματεύμενα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν τὰς ἐπισκεψίεσσας χώρας καὶ περιέχει πληθὺν σχεδίων καὶ εἰκόνων πολυτίμων, τὰ ὅποια τὸ καθιστᾶσι δυσ-απόκτητον.

Τέλος, κατὰ τὸ 1827, ὁ Οὐμβόλδος ἐνέδωκεν εἰς τὰς συνεχεῖς προτροπὰς τοῦ φιλομούσου ἡγεμόνος του, καὶ ἀποχωρισθεὶς μετὰ λύπης τοῦ Κυβέρνου, τοῦ Ἀραγῶ, τοῦ Γαιῆλουσάκ, μετέβη εἰς τὸ Βερολίνον ὃπου τὸν χειμῶνα ἐκεῖνον ἐδίδαξε τὴν περιφημονὸν σειρὰν τῶν μαθημάτων του περὶ τοῦ Κόσμου. Άλλὰ ταχέως ἤρχισε πάλιν νὰ διψᾷ νέας ὅδοιπορίας καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐπεχείρησε τὸ δεύτερον μέγα ἐπιστημονικὸν ταξείδιόν του εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπικρήτις τῆς Ῥώσιας καὶ τῆς κεντρικῆς Ασίας, τῇ γενναίᾳ συνδρομῇ τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου καὶ τῇ συνεργείᾳ δύο σοφῶν, τοῦ Γουσταύου Ρόζ καὶ τοῦ Σερμέρεγ. Πεδιάδας καὶ ὄρη, λιμένας καὶ ἥφαιστεια, στέππας καὶ παράλια, μεταλλεῖα, βεύματα ὕδατος, φυσικὰ φαινόμενα, προϊόντα ἑκάστου τόπου, πάντα ἔξητασε μετὰ λεπτομεροῦς ἐπιμελείας καὶ συνέλεξε συλλογὰς, αἱ ὅποιαι ἐπλούτισαν τὰ διάφορα μουσεῖα τῆς Ἑρώπης. Καρπὸς τῆς περιηγήσεως ταύτης, ἡτις συνέτεινε πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀναχάλυψιν τῶν νόμων τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ, ὑπῆρξε τὸ σύγγραμμα του τὸ ἐπιγραφόμενον: *Κεντρικὴ Ασία*. Ἐκτὸς ὁ Οὐμβόλδος ἔζησεν ἡσυχος ὅτε μὲν εἰς Παρισίους, ὅτε δὲ εἰς Βερολίνον, ὃπου ὁ βασιλεὺς ἐτίμα αὐτὸν διὰ τῆς φιλίας του καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη ἐπανειλημένως διαφόρους σπουδαίας ἀποστολάς. Καίτοι ὑπέργηρως πλέον, ἔχηκολούμενοι σπουδάζων καὶ ἔξεδιδε καθ' ἑκάστην νέας ἐπιστημονικὰς πραγματείας, ὃν δύσκολον εἶναι νὰ ἀναφέρῃ τις καὶ τὰ ὄνόματα μόνον ἀλλ' ἐννοεῖ ὅτι τὰ διεσπαρμένα ταῦτα ἔργα δὲν εἶχον μεταξύ των τὴν ἀπαιτουμένην ἐνάτητα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δαψιλεύσῃ εἰς ἓν ἀντικείμενον εὔρη, ὃλους τοὺς θησαυροὺς τῶν ὑπερανθρώπων σπουδῶν του. Τῆς σκέψεως ταύτης προϊὸν ὑπῆρξεν ὁ Κόσμος, δοκίμιοι φυσικῆς περιγραφῆς τοῦ κόσμου, ἐν ἑκατὸν μεγαλητέρων ἔργων του αἰῶνος: ἀληθὲς πανόραμα τοῦ κόσμου, ὃς ἐπωνομάσθη, ἀπεικόνισις μεγαλοπρεπῆς τῆς φύσεως ὀλοκλήρου, μὲ τὴν διπλῆν

αὐτῆς ἀντανάκλασιν εἰς τὸν φυσικὸν καὶ τὸν ἡθικὸν, ὄργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἀνεβίασεν εἰς τὸ ἀκρον ἀντον τῆς δόξης τὸν Οὐμ-βόλδον, καὶ ἐδικαίωσε πληρέστατα τὸν τίτλον του «Παγκοσμίου ἀναμορφωτοῦ τῶν ἐπιστημῶν», ὃν πρὸ πολλοῦ ἡ κοινὴ γνώμη τῷ εἶχεν ἀποδώσει.

Ἐργάτης ἀκάματος ὁ Οὐμβόλδος, εὐτύχησε νὰ λάβῃ ζῶν τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἔργων του· οἱ βασιλεῖς ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν τῷ ἀπένειμαν εὐμενὴ δείγματα ὑπολήψεως, καὶ ὅλαι αἱ ἀκαδημίαι ἔθεωρησαν τιμήν των νὰ τὸν κατατάξωσι μεταξὺ τῶν μελῶν των. Ἡξευρε συγχρόνως νὰ ἔφελκύη τὸν θαυμασμὸν διὰ τῶν ἔργων καὶ τῆς παιδείας του, καὶ τὴν ἀγάπην διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς εὐφυΐας. Τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου τοῦ Οὐμβόλδου, καίτοι συσκοτισθέντα ὑπὸ τῶν ἀθλιοτήτων του γήρατος, δὲν ἔξησθησαν τὴν ἀκατάβλητον φύσιν του· καὶ πάσχων ἔτι ἡσχολεῖτο ἀνενδότως, καὶ ἐκπνέων ὑπηγόρευς σελίδας πλήρεις πολυμαθείας. Οἱ θάνατός του ἔφερε γενικὸν πένθος: ἔξοχα δείγματα σεβασμοῦ ἀπεδόησαν εἰς τὴν μνήμην του, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων διέταξε διὰ διατάγματος περιφύμου νὰ ἀνεγερθῇ ὁ ἀνδριὰς του Οὐμβόλδου εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν.

B.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΕΠΙΦΡΟΗΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

(Μετάφρασις I. E. Giarrattoni.)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Παραδέχομαι λοιπὸν εὐχαρίστως, διτὶ παρὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς κράσεως ταύτης, τῆς λιαν γηίνου, ἡ μουσικὴ δύναται νὰ λυσιτελέσῃ, ἔξεγειρουσα ἐκ τοῦ προχείρου αἰσθήματα εὐγενέστερα, καὶ τὸν πόθον ὑπάρξεως ἀλλης ἡθικῆς. Οἱ ἀνθρώποι οὗτοι, τῶν ὅποιων τὸ αἷμα, κατάπλεων ἑξ ὑγροῦ, ὥθετι πρὸς τὸν θορυβόδη γέλωτα καὶ τὴν χυδαίαν φαιδρότητα, θὰ αἰσθανθοῦν, ἔξεστηκότες διὰ τῆς μουσικῆς, δακρύζειται τὰ βλέφαρά των. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς αἰματώδους κράσεως εἶναι κυρίως καὶ λὸν τὸ *flebile nescio quid..* μὴ εἰδέραι κλαίειν. Άλλὰ καὶ ἡ κράσις αὕτη ἔξειλιπε σχεδὸν ὄλοσχερῶς. Όποιον τινὸς δέονται τὰ νεῦρα τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, τὰ ὅποια πάλλουσιν ὡς λύραι διὰ τῆς ἐλαχίστης πνοῆς, διὰ νὰ συγκινηθῶσι, νὰ ἔξιλεωθῶσι καὶ νὰ ἐκλεπτυνθῶσι; Εἶναι ἡδη ἄγαν ἐπιφρέπη